

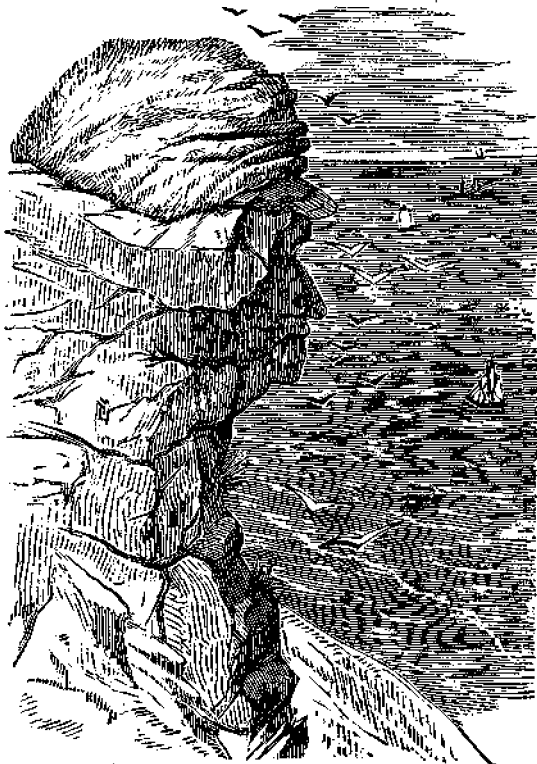
ατῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Ζ'.
ΑΡΙΘ. 76.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1874.

Τιμᾶται λεπ. 10.

Τιμὴ ἔτησια, Ἀθηνῶν Δρ 1
Ἐπαρχιῶν » 1200
Τουρκίας » 2

ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΟΣ ΒΡΑΧΟΣ.

Ὁ περιεργὸς οὗτος βράχος εδρίσκειται ἐν τῇ νήσῳ Λούδου εἰς τὸ στόμιον τοῦ Στενοῦ τοῦ Βρίστολ, καὶ ὀνομάζεται Ὁ τοῦ Ναοῦ Ἰππότης (Knight templar) τὸ μὲν, διότι ἡ νῆσος εἶχε δωρηθῆ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἰωάννου εἰς τοὺς Ἰππότες τοῦ Ναοῦ, ὅπως ὀνομά το οἱ σταυροφόροι Ἰππῶται τῆς Ἀγγλίας, διότι νόκια τινὰ ἐκρέμασαν τὰ ὅπλα των ἐν τινὶ ναῶ, τὸ δὲ, διότι ὁ στρογγύλος βράχος, ὅστις σχηματίζει τὴν κεφαλὴν, ὁποῖσθεται, οὐ προσομοιάζει τὸν πῖλον, τὸν ὅποιον οἱ

Ἰππῶται οὗτοι ἐφόρου, ὅταν ἐξέβαλον τὰς περιχεφαλαίας των.

Ο ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ ΚΑΙ Ο ΚΛΕΠΤΗΣ.

Εἰς πόλιν τινα τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπὶ τῷ Οὐδσωνεῖς ποταμοῦ κειμένης, ἱεροκῆρυξ τις ἐκάθητο εἰς τὸ σπιδαστήριόν του τὴν ἐσπέραν τῆς Παρασκευῆς προζτοιμάζων τὸν ὅποιον τὴν Κυριακὴν ἐμελλε νὰ κηρύξῃ λόγον ἐπ' ἐκκλησίας· τόσοσ δὲ ἐνησυχολημένος ἦτο εἰς τὴν ἐργασίαν του, ὥστε δὲν ἐνόησεν, ὅτι εἶχε παρέλθαι τὸ μεσονύχτιον. Ὅτε δὲ ἀπέθεσεν τὸ κονδύλιον ἵνα ἀναπαυθῆ, καὶ ἐσήκωσεν τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τοῦ χάρτου, ἐξίπασθη ἰδὼν ἰσχυρὸν τινα τὸ σῶμα προσωποφόρον ἀσκαρδαμυκτὶ κυττάζοντα αὐτὸν, ὡς ἐάν περιέμενεν εὐκαιρίαν νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.

Ἄν καὶ ἐξίπασθεις εἰς τὴν θέαν του κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς νυκτός, ὅμως ἐτήρησεν τὴν ἀπάθειάν του, καὶ παρεκάλεσεν τὸν παραξενὸν ξένον νὰ καθῆσῃ, ὅπερ ἐκεῖνος μηχανικῶς πως ἐξετέλεσεν.

— Δύναμαι νὰ μάθω τὸν λόγον, ὅστις σὲ ὠδήγησεν ἐδῶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ἱεροκῆρυξ.

— Ὁ σκοπὸς μου εἶναι νὰ κλέψω θὰ σὲ φονεύσω δὲ εἰς τὸ πρῶτον κίνημα, τὸ ὅποιον κάμης ὅπως δώσης εἰδήσιον. Ἐχεις ἀσημικὸ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ὀλίγα χρήματα. Δὲν εἶναι ἔτσι; Θὰ τὰ δανεισθῶ καὶ λαμβάνω τὴν παρούσαν εὐκαιρίαν νὰ τὰ παραλάβω.

— Εἶσαι πολὺ ἀνοικτός, —εἶπεν ὁ ἱεροκῆρυξ, καὶ ἐκτιμῶ τὴν εὐκρίνειάν σου, ἂν καὶ μεγάλως λοποῦμαι διὰ τὸ ἐπάγγελμά σου.

— Ἡ κλοπὴ, κύρις, δὲν εἶναι τὸ ἐπάγγελμά μου· ἀλλ' εἶμαι χωρὶς ἐργασίαν καὶ ἡ οικογένειά μου λιμῶνται· ὅθεν ἠναγκάσθην νὰ καταφύγω εἰς τοῦτο. Πρὶν

ἴδω τὰ τέκνα μου ἀποθνήσκοντα τῆς πείνης, θὰ φωνεύσω δέμα ὡς θύρας, ἐὰν διὰ τοῦτο δύναμαι νὰ τοῖς προμηθεύσω ἄρτον.

— Δὲν δύναμαι νὰ ἴδω τὸ πρόσωπόν σου, — εἶπεν ὁ ἱεροκῆρυξ, — ἀλλὰ σὲ ἐκλαμβάνω δι' ἄνθρωπον ἐπαίδευτον καὶ μὲ φιλόανθρωπον καρδίαν,

— Ἄς παύσουν τὰ λόγια παρακαλῶ, — εἶπεν ὁ μετεμφισμένος μὲ ἀνοσημονησίαν* μὴ νομίζης, διὰ θὰ κερδήτης; καίρων μὲ τὴν συνουμίαν. Σὲ εἶπα τὸν σκοπὸν μου, λοιπὸν μὴ μὲ ἀργοπορήσῃς, — ἐξηκολούθησε λέγων καὶ πλησιάζων πρὸς τὸν ἱεροκῆρυκα.

— Σὲ ὑπόσχομαι ὡς ἱεροκῆρυξ, ὅτι οὐτε θὰ φωνάσω, οὐτε θ' ἀποκρούσω τι ἀπὸ ὧσα εἶναι ἐν τῷ οἴκῳ.

Παρακαλῶ μόνον νὰ καθήσῃς.

ἽΟ κλέπτης ἐκάθησεν ἐκ νέου.

— Τώρα, εἶπέ μου εὐλικρινῶς, — εἶπεν ὁ ἱεροκῆρυξ, — λέγεις τοῦτο ὡς ἀφορμὴν, ὡς δικαιολόγημα τῆς πράξεώς σου, ἢ πραγματικῶς ἡ οἰκογένειά σου λιμνιάται;

— Ἡ οἰκογένειά μου, κύριε, εὐρίσκεται εἰς τὴν περιέγραφα κατὰστασιν* ἡ γυνὴ μου εἶναι ἀσθενής, τὰ δὲ τέκνα μου μὲ ἐτρέφαναν μὲ τὰς κραυγὰς τῶν διὰ ἄρτον.

ἽΟ ἱεροκῆρυξ πεισθεὶς περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων του,

— Ἐχω, — εἶπεν, — 100 τάλληρα, τὰ ὅποια ἔλαβα χθὲς διὰ τὸν μεθόν μου, ὡς ἤκουσας, καθὼς ὑποθέτω ἔχω δὲ προσέτι καὶ τινα ἀσημικὰ, τὰ ὅποια ἐδόθησαν εἰς τὴν σύζυγόν μου ὡς δῶρα κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μας. Ἐὰν ἀφήσῃς τὰ ἀσημικὰ, θὰ σοὶ δώσω τὰ 100 τάλληρα, καὶ 20 ἀκόμη, τὰ ὅποια ἐσίναξα διὰ τῆς οἰκονομίας, ἵνα τὰ δώσω εἰς τὴν σύζυγόν μου κατὰ τὴν ἐπέτειον ἡμέραν τῶν γάμων μας.

— Κίμυ λοιπὸν γρήγορα, διότι βιάζομαι ν' ἀναχωρήσω, — εἶπεν ὁ κλέπτης ἀνοσημόνως.

— Καλῶς, — εἶπεν ὁ ἱεροκῆρυξ, — ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ ἐλθε μίαν στιγμὴν ἐδῶ· πρέπει νὰ σοὶ δεῖξω μίαν εἰκόνα. Ὁ ἄνθρωπος ἠκολούθησε τὸν ἱεροκῆρυκα, ὅστις ἤνοιξε μίαν θύραν καὶ ἐστάθη ἀκίνητος ἐπὶ μίαν στιγμὴν· ἔπειτα δὲ στραφείς πρὸς τὸν κλέπτην

— Εἰς τὸ ἄλλο ἐκεῖνο δωμάτιον, — εἶπε, — κοιμᾶται ἡ μήτηρ τῶν παιδιῶν τούτων, δεῖξας διὰ τοῦ θανάτου του κοράσιον καὶ παιδίον κοιμώμενα ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης. Βεβαίως συναισθάνεται ἔκστη ἀσφαλή, διότι τὸ ἱερὸν ἐπάγγελμα τοῦ συζύγου τῆς πρέπει νὰ προφυλάττῃ αὐτὴν καὶ τὰ τέκνα τῆς. Τὰ χρήματα, τὰ ὅποια θὰ σοὶ δώσω, ἐμῆλλον νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς

ἀγορὰν τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν οἰκογένειαν ταύτην, τῶν ὁποίων σὺ δυστυχῶς ἔχεις μεγάλην ἀνάγκην. Ἴδου αὐτὰ, κλείσας τὴν θύραν καὶ ἐκβάλων ἐν δέμα χαρτονομισμάτων ἐκ τοῦ συρταρίου τῆς τραπέζης τοῦ Λάβε τα.

— Ὁ κλέπτης ἤρπασε τὸ δέμα καὶ ἐστράφη τὰ νῶτα — ἐστάθη ἀκίνητος καὶ πάλιν ἐστράφη πρὸς τὸν ἱεροκῆρυκα.

— Κύριε, — εἶπε μετὰ μικρὰν σιωπὴν, κατὰ τὸ ἔμμου ἀποκαλύψας τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἐσχέπαζεν ἢ προσωπίς, — τὰ χρήματα ταῦτα καίουν εἰς τὰς χεῖράς μου, δὲν δύναμαι νὰ τὰ κρατήσω.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ ἱεροκῆρυξ.

— Συλλογοῦμαι, — εἶπεν ὁ κλέπτης, — περὶ τῶν παιδιῶν ἐκείνων, τὰ ὅποια μοὶ ἔδειξας. — δεικνύων τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ὅπου ἐκοιμῶντο τὰ τέκνα τοῦ ἱεροκῆρυκος, — καὶ ἐνεθυμήθην τὰ ἰδικά μου, τὰ ὅποια μὲ ὤθησαν εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην, καὶ φοβοῦμαι διὰ ἄρτας οὕτω πως ἀποκτηθεὶς πιθανὸν νὰ τὰ κνίξῃ, ἀντὶ νὰ τὰ διατηρήσῃ.

— Ἐλα λοιπὸν, — εἶπεν ὁ ἱεροκῆρυξ, — νομίζω, διὰ δυνάμεθα νὰ διορθώσωμεν τὸ πρᾶγμα. Ἴδου σοὶ δανείζω 20 τάλληρα, τὰ ὅποια εἶναι ἱκανὰ νὰ ἐξοικονομήσωσι τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας σου ἐπὶ τὸ παρόντος. Ἡ ἐμπιστοσύνη τὴν ὅποιαν ἔδωκας εἰς ἐμὲ ἀποκαλύψας τὸ πρόσωπόν σου, δὲν θὰ σὲ βλάψῃ· λάβε τὰ χρήματα ταῦτα καὶ ἐλθε αὐριον τῆ πρωτῆ ἐδῶ. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ δονηθῶ νὰ σὲ εὖρω ἐργασίαν.

ἽΟ ἄνθρωπος ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ δράξας τῆς χειρὸς τοῦ ἱεροκῆρυκος,

— Μὲ ἔσωσας, κύριε, — εἶπεν, — ἀπὸ ἀμαρτίαν, αἰσχύνῃν καὶ θάνατον. Ἐὰν ἐπιτόγγανον τοῦ σκοποῦ, διὰ τὸν ὅποιον ἤλθον ταύτην τὴν νύκτα, ἡ κλοπὴ θὰ ἐγένετο τὸ ἐπάγγελμα μου καὶ τὰ τέκνα μου, τέκνα μαιφρόνου.

Μηχανικῶς δὲ ἐμιμήθη τὸν ἱεροκῆρυκα, ὅστις ἐγνωνάτισεν ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν Θεόν, ὅτι διεφόλαξε τὸν ἀτοχῆ ἐκείνον ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν· ἡ νυκτερινὴ δ' ἐκσίση σκηνῆ, εἰς τὸ σπουδαιότερον τοῦ ἱεροκῆρυκος ὠδήγησε τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, θεῖα χάριτι, εἰς τὸ νὰ κατασταθῇ ὠφέλιμος πολίτης καὶ θεοφοδοῦμενος ἄνθρωπος.

ΜΙΚΡΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ.

ἽΗ μικρὰ προσευχὴ τῆς Μαρίας ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρός τῆς ἤεν αὐτῆ. — «Ἀγαπητέ μου Θεέ, ἐδόλγησον τοὺς δύο μικροὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ κάμε αὐτοὺς νὰ σπινθηροβλώσω εὐτυχῶς, Ἐδόλγησον

τὰ δύο ὧτά μου, καὶ βοήθησον αὐτὰ νὰ ἀκούωσιν τὴν μητέρα μου καλοῦσάν με. Εὐλόγησον τὰ δύο χεῖρά μου, καὶ κάμε τὰ νὰ ἠμιλῶσιν εὐγενῶς καὶ εὐκρινῶς. Εὐλόγησον τὰς δύο χεῖράς μου καὶ κάμε τὰς ἀγαθὰς, ὥστε νὰ μὴ ἐγγίξωσιν ἕτι δὲν πρέπει. Εὐλόγησον τοὺς δύο πόδας μου, καὶ κάμε αὐτοὺς νὰ πηγαίνωσιν ὅπου πρέπει. Εὐλόγησον τὴν καρδίαν μου, καὶ κάμε τὴν νὰ ἀγαπᾷ τὸν Ἰησοῦν, τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου, καὶ τὸν Γεώργιον καὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους. Εὐδόκησον δὲ ὥστε νὰ μὴ με κυριεύσῃ ποτὲ ἡ ἁμαρτία—ποτέ, ποτέ. Χάριτι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.»

Κάμανοι καλά νὰ μιμηθῶσι τὴν μικρὰν Μαρίαν. Ἐλαι αἱ μικραὶ μας ἀναγνώστριαι καὶ τότε, ὅταν μεγαλώσωσι θὰ γείνωσι καλά καὶ ὠφέλιμα γυναῖκες.

ΓΑΜΒΛΙΟΣ ΠΟΜΠΗ.

Ἡ προκείμενη εἰκονογραφία παριστᾷ τὸν γαμβρὸν καὶ τὴν νόμφην ἐπιστρέφοντας ἐκ τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς συνοδείας των. Ἐχει δὲ πολλὴν τὴν ὁμοιότητα μετὰ τὴν παρὰ τοῖς ἡμετέροις χωρικοῖς ὑπάρχουσαν συνήθειαν εἰς ὁμοίας περιστάσεις.

ΘΥΣΜΟΣΟΦΙΑ ΚΥΝΩΝ.

Οἱ κῶνες ἐν γένει εἶναι γνωστοὶ διὰ τὴν νοσηροσύνην των· τινὲς ὅμως τούτων εἶναι κατ' ἔξοχὴν ἔξυπνοι, Κῶων τις ἐν Κίνα ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ πᾶν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν εἰς τὸν κύριόν του· ἠδύνατο νὰ ἀνεύρῃ μίαν δραχμὴν ἀνῆκουσαν εἰς τὸν κύριόν του, ἂν καὶ ἀνεμιγνύετο μετὰ μίαν χερσὶν ἄλλων ἀργυρῶν δραχμῶν. Συνεβίβηκε νὰ πηγαίῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ νὰ ἐκτελῇ ἄλλας μικρὰς ὑπηρεσίας. Ἐγνώριζε τὴν ὥραν καθ' ἣν ὁ κύριός του συνεβίβηκε νὰ ἐγείρηται τῆς κλίσης, καὶ ὅταν συνέβαινε νὰ κοιμηθῇ περισσότερον τοῦ δέοντος, εἰσῆρ-

χετο εἰς τὴν κρεββατοκάμαραν, ἔσυρε τὰ σκεπάσματα, καὶ ἐθαύριζεν ἕως οὗ ὁ κύριός του ἐσηκώετο.

Ἐτι περιεργότερα εἶναι ἡ ἱστορία ἐνός κυνὸς τῆς Νέας Γῆς. Οὗτος συνεβίβηκε καθ' ἑκάστην νὰ διακοιμηθῆ ἕνα ποταμὸν, νὰ πηγαίῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, νὰ λαμβάνῃ τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰς ἐπιστολάς τοῦ κυρίου του, καὶ νὰ τὰς φέρῃ εἰς αὐτὸν, διαπερῶν ἐκ νέου τὸν αὐτὸν ποταμὸν!

Ἀγγλος τις κύριος εἶχε κῶνα, διὰ τοῦ ὁποίου ἔστειλεν ἐφημερίδας καὶ γράμματα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, τὸ ὁποῖον ἀπέχευεν ἀπὸ τῆς κατοικίας του 20 μίλια· εἶχε δὲ κατασκευάσει εἶδος διασκίου τὸ ὁποῖον ἔδενεν ἐπὶ τῆς βράχως τοῦ κυνός, καὶ οὗτος ἐξετέλει τακτικῶς τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν. Ὅσῳκις ἀπῆντα καθ' ὁδὸν τινα, τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία δὲν τοῦ ἤρεσεν, ἐξήρχετο τῆς ὁδοῦ καὶ διὰ τῶν ἀγρῶν ἀπέφευγε τὴν πλησίαν του. Ὁ κύων οὗτος ταξειδεύων ποτε μετὰ τοῦ κυρίου του ἐφάνη περὶ τὴν μεσημβρίαν περιποιητικώτερος καὶ φιλοσοφώτερος τοῦ δέοντος—ἐτρέβετο εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του, ἔγλυφε τὰς χεῖράς του καὶ τὸν θεώρει μετὰ τὴν τρυφερότητα, ὥστε τὸν ἔκαμε νὰ ὑποπτεῖται ὅτι κατὶ νέον θὰ ἔτρεχε· καὶ τῷ ὄντι δὲ μετ' ὀλίγον ὁ κύων κτεκλήθη ὑπὸ τινα θάμνον καὶ ἐξέπνευσεν ἐν ἡσυχίᾳ.

Ἄλλος κύων, ὅστις ἀνῆκεν εἰς ἕνα διανομέα μιᾶς ἐφημερίδος, ἐβοήθει τὸν κύριόν του, διανέμων τακτικῶς πᾶσαν ἡμέραν πολλὰ φύλλα εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς ἐφημερίδος ἐκείνης· τὸ περίεργον δὲ ἦτο, ὅτι καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κυρίου τοῦ ἐξεπλήρη τὸ χρέος αὐτοῦ, διανέμων ἐφημερίδας, καὶ οὕτως ἐξοικονομῶν τὰς ἀνάγκας τῆς ἀδανάτου οἰκογενείας τοῦ πτωχοῦ κυρίου του!

Χωρικός τις εἶχε κῶνα τινα, ὅστις τακτικῶς πᾶσαν ἡμέραν ἐπῆγαινε εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐμελλε νὰ περᾶσῃ ὁ ταχυδρόμος, καὶ παραλαμβάνων τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰς ἐφημερίδας τοῦ κυρίου του τὰς ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν.

ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΟΝ ΚΟΡΑΣΙΟΝ.

Τί κάμνεις ἀγάπη μου, — ἠρώσῃσιν ἡ μάμη της ἐν κηράσιον, τὸ ὁποῖον περιεπάτει ἀκροποδητὴ εἰς τὴν αἴθουσαν. « Προσπαθῶ νὰ βαδίξω ἠδύχως », — ἀπεκρίθη χαμηλῇ τῇ φωνῇ, — « διότι ἡ μήτηρ μου ἔχει πονοκέφαλον, καὶ ἡ ἐλαχίστη ταραχὴ, — λέγει, ὅτι τὴν χειροτερεῖει.»

ΥΜΝΟΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΣ. (7, 6)

Ἄπο τῆς Γρηλανδίας Τὰ ὄρη τὰ ψυχρά, Καὶ ἀπὸ τῆς Ἰνδίας Τὰ δάση τὰ θερμά,

Ἄπαντα τοῦ φανάζου Μὲ τρόπον λοπήρον Νὰ λύσωμεν μᾶς κράζαν Τῆς πλάνης τὸν δεσμόν.

2. Νῆσος Ἀριματώδης
 ἔχει ἢ Κεουλάν·
 Πνέει ἀπὸ εὐώδης
 Τερπνὸν ἐκεῖ τὸ πᾶν.
 Τὸ πᾶν ἐκεῖ μᾶς τέρπει,
 Ἄλλὰ τί ὠφελεῖ;
 Ἡ ἀνθρωπότης ἔρπει,
 Χαμένη καὶ τυφλή.

3. Ματαίως δαψιλεύει
 Ὁ Πλάστης τ' ἀγαθὰ
 Ὁ ἄνθρωπος λατρεύει
 Ἀγάλματα γλοπτά.
 Μὲ τυφλωμένον ζῆλον
 Λατρεύει ὡς Θεόν
 Τὴν πέτραν καὶ τὸ ἔθλον
 Τὰ ἔργα τῶν χειρῶν.

4. Ὡσεῖς οἱ φωτισμένοι
 Μὲ φῶς τοῦ οὐρανοῦ,
 Οἱ ἀναγεννημένοι
 Μὲ λόγον τοῦ Χριστοῦ,
 Κράζατε, Σωτηρία,
 Κηρύξατε παντοῦ
 Τὴν χάριν τοῦ Μεσσία,
 Ἀρνίου τοῦ Θεοῦ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἄτρωτος εἰμί
 καὶ γλυκὸς ὥσπερ μέλι
 Ὅ μὴ θέλων, θέλει με,
 καὶ ὁ μισῶν ποθεῖ με,
 καὶ ὁ πολὺ μου ἐραστῆς
 ποτὲ καλὸν δὲν εἶδε.

A. P.

Η ΕΛΕΝΗ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΗΣ.

ὦ, πόσον ἀγαπῶ τὸ σκυλάκι μου, καὶ πόσον τὸ σκυλάκι μου ἀγαπᾷ ἐμέ! Ταῦτα λέγει ἡ μικρὰ Ἑλένη τώρα ἐνώπιόν μας, μικροῦ μου φίλου. Καὶ βεβαίως, ἐάν πρέπει νὰ συμπράνωμεν τοῦτο ἀπὸ τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν, ἡ ἀγάπη τῶν δύο τούτων φίλων εἶναι τῶ ὄντι ἰσοχորὰ καὶ ἀμοιβαία.

Τὸ νὰ βλέπωμεν παιδία ἀγαπῶντα τὰ ζῶα εἶναι πάντοτε ὡραία θέα. Δεικνύει εὐγενῆ χαρακτῆρα, τροφερὰν καρδίαν καὶ καλὴν ψυχὴν. Καὶ ὁ σοφὸς Σο-

λομών λέγει, «Ὁ δίκαιος ἐπιμελεῖται τὴν ζωὴν τοῦ κτήνους αὐτοῦ.»

Καθὼς ὁ Θεὸς φροντίζει δι' ἡμᾶς τὰ λογικὰ ὄντα, τοιοῦτοτρόπως ἐπίσης φροντίζει καὶ διὰ τὰ ἐλάχιστα τῶν ἀλόγων ζῶων. Ἐνθαρμείσθε τί λέγει ὁ Σωτῆρς: «Ἐμθλέψατε εἰς τὰ πτερινὰ τοῦ οὐρανοῦ, οἳ δὲν σπείρουσιν, οὐδὲ θερίζουσιν, οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁμοίως ὁ πατὴρ σας ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά.» Ἐκτός δὲ τούτου τὰ ζῶα, καίτοι μὴ ἔχοντα ψυχὴν, ὡς ἡμεῖς, ἔχουν τοδλάχιστον τὰς αὐτὰς μὲ ἡμᾶς αἰ-

οθήσεις και αισθάνονται πόνον και ευχαρίστησιν. Δυστυχώς όμως; πολλά παιδιά λησμονοῦν τοῦτο και φέρονται πολλάκις πρὸς τὰ ἀθάνα ζῶα; μάλιστα πρὸς τὰς μοίαις, και τὰ πετεινά; πρὸς τὰς γατάς και τοὺς σκύλους σκληρῶς; και ἀνηλεῶς. Λησμονοῦν τὰ παιδιά ἐκεῖνα διὰ ἢ σκληρότης αὐτῆ πρὸς τὰ ἄλογα ζῶα εἶναι ἁμαρτία—μεγάλη ἁμαρτία, και κινεῖ τὴν δυσἀρέσειαν τοῦ Θεοῦ. Μὴ πειράζεστε λοιπόν, μηδὲ βασανίζετε τὰ ζῶα, μᾶλλον δ' ἀγαπάτε και περιποιεῖσθε αὐτά; και συμβουλεύετε τὰ ἄλλα παιδιά νὰ κάμνωσιν οὕτω. Ναί, τέκνα μου, καθὼς; ὁ οὐράνιος ἡμῶν πατὴρ φέρεται καθ' ἡμέραν εὐσπλαγχνως, οὕτω και ἡμεῖς; ἢ; ἡμεθεὶς ἐλεήμονες και περιποιητικοὶ εἰς ἅλα τὰ κλάσματα τοῦ.

Η ΦΩΛΕΑ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

(Συνέχεια ἰδ. προηγ. φύλ.)

— Οὐδέποτε εἶδον τοιοῦτον ἐπίμονον και ἰδιότροπον παιδίον,—εἶπεν ὁ διάδοχος ὀργίλως,—ἀλλὰ θὰ εὗρωμεν τρόπον νὰ τὸ ὑποχρεώσωμεν νὰ μᾶς τὴν δείξῃ.

— Μὴ ὀμίλητε οὕτω πως, ἐξοχώτατε; — εἶπεν ὁ παιδαγωγός,—ἂν και αὐτὸς ἐκινήθῃ εἰς θαυμασμόν ἐκ τῆς εὐσταθοῦς ἀντήσεως τοῦ βοσκῶ. Ἐπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς αὐτόν,

— Ἐλα τώρα, τέκνον μου,—εἶπεν ἡσυχῶς,—εἰπέ μας διατί δὲν θέλεις νὰ μᾶς δείξῃς τὴν φωλεάν, και θὰ ἀναχωρήσωμεν χωρὶς νὰ σὲ συγχίσωμεν περισσότερο. Δὲν πιστεύω, διὰ ἔχεις ἰσχυρὸν λόγον· ἀλλ' εἰ ἔχεις τοιοῦτον, σὲ παρακαλοῦμεν νὰ τὸν εἴπῃς.

— Αὐτὸ ἡμπορῶ νὰ τὸ κάμω προθύμως,—εἶπεν ὁ βοσκός.— Ὁ Μιχαλάκης, ὅστις βόσκει τὰ γίδια τοῦ ἐκεῖ πέρα εἰς τὸ βουνόν, μοὶ τὴν εἰδείξεν, ἀλλὰ μὲ ἔκαμε νὰ ὑποοχθῶ διὰ δὲν θὰ τὴν δείξω εἰς κανένα.

— Τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα,—εἶπεν ὁ παιδαγωγός, ὅστις εὐηρεστήθη μεγάλως ἀκούσας τὸν ἔντιμον λόγον, τὸν ὅποιον ὁ βοσκός και; ἔδωκε διὰ τὴν φαινομένην δυστροπίαν τούτ' ἀλλ' ἐπιθυμῶν νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἰσχύον τῶν ἀρχῶν τοῦ ἔτι περισσότερο, τῆ εἰδείξεν ἔν πυργίον μὲ χρυσᾶ νομίσματα ἐντός, και τῶ εἶπε, «Κύτταξ' ἐδῶ; ἰδοὺ μία λίρα! θὰ σοὶ τὴν δώσω, εἰ μοὶ δείξῃς τὴν φωλεάν» και εἰ δὲν εἶπῃς εἰς τὸν Μιχαλάκην τίποτε, αὐτὸς ποτὲ δὲν θὰ τὸ μάθῃ.»

— Σᾶς ευχαριστῶ, κύριε,—εἶπεν ὁ βοσκός,—ἀλλὰ και ἂν ὁ Μιχαλάκης ποτὲ δὲν τὸ ἐμάνθανεν, και εἰ κανεὶς εἰς τὸν κόσμον δὲν τὸ ἐγνώριζε; θὰ τὸ ἐγνώριζον ὅμως ἐγὼ αὐτός. Και ὁ Θεὸς δὲ ἐπίσης θὰ τὸ

ἐγνώριζε· διότι ἂν και ἦναι εἰς τὸν οὐρανόν, θὰ ἐγνώριζεν ὅμως ἂν ἤμην τόσον κακὸν παιδίον. Δὲν δύναμαι νὰ τὸ κάμω.

— Ἰσῶς δὲν γνωρίζεις τὴν ἀξίαν τῆς λίρας;—εἶπεν ὁ παιδαγωγός, κρατήσας αὐτὴν ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ βοσκῶ.—Ἐάν τὴν ἀλλάξῃς μὲ χάλκινα νομίσματα; ἢ σκούφια σου δὲν θὰ τὰ χωρέσῃ.

— Ἀλήθεια!—ἀνέκραξεν ὁ βοσκός; θεωρῶν ἀσκαρδαμικτὴ τὴν χρυσὴν λίραν,—ὁ πτωχὸς πατὴρ μὲ θὰ ἔχαιρεν; εἰ εἶχε τόσα χρήματα.—Σιωπήσας δ' ἄλλογον, ἀνέκραξε μὲ σταθερότητα, «Ὅχι, ὄχι, φύγετε ἀπ' ἐμοῦ.» Ἐπειτα δὲ μὲ φωνὴν ἡπιωτέραν, «Ὁ Κύριος νὰ μὲ συγχωρήσῃ» ἦτο τὸ αὐτὸ μὲ ἐκεῖνόν, τὸ ὅποιον ὁ Σατανᾶς εἶπεν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν εἰς τὴν Ἐρημον, «Ὅλα ταῦτα θέλω σοὶ δώσει.» Μία διὰ πάντα ἢ ὑποσχέθην εἰς τὸν Μιχαλάκην νὰ μὴ δείξω τὴν φωλεάν εἰς κανένα και δὲν θὰ τὸ κάμω ποτὲ ὅθεν πολλὰ τὰ ἔτη σας.»

Οὕτως εἰπὼν ἐσηκώθη ὁ ἀναχωρήσῃ ἀλλ' ἐνφ' ἑστρεψε τὰ νῦντα πρὸς τὸν διάδοχον και τὸν παιδαγωγόν τοῦ; εὐρέθη ἔμπροσθεν τοῦ κωνητοῦ τοῦ βασιλέως, ὅστις ἔστατο ὀπισθεν αὐτοῦ ἀπαρτήρητος οὕτως σὺλλαβῶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος

— Οὕτω πως μεταχειρίζεσθαι τὸν ἡγεμόνα σου, καλιόκαϊνον;—εἶπε μὲ πρόσωπον ἐξηγριωμένον και φωνὴν ὀργίλην. Δὲν ἤξεύρετε; διὰ μίαν ἡμέραν θὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ σὲ; και προτιμᾶς αὐτοῦ ἕνα γιδοδοσκόν; Δείξε ἀμείως τὴν φωλεάν ἄλλως θ' ἀποκοφῶ τὸν βραχίονά σου!— και ἔσυρε τὸ εἶφος ἀπὸ τῆς θήκης τοῦ. Ὁ βοσκός; ἐκτιρίνισεν ἀπὸ τοῦ φόβου και ἐφώναξε, «Συγχώρησον! Συγχώρησον!» Ἐπειτα δὲ θέσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἤρχισε νὰ κλαίῃ, παρατηρῶν συγχρόνως διὰ τῶν δακτύλων τοῦ τὴν λάμπουσαν σπαθὴν τοῦ κωνητοῦ ἀλλ' ὅμως ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ, «ὦ! δὲν δύναμαι! δὲν τολμῶ! δὲν θέλω νὰ τὴν δείξω!»

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ παιδαγωγός, διατάξας τὸν κωνητόν νὰ βάλῃ τὴν σπαθὴν εἰς τὴν θήκην τῆς,— Ἠούχασε τέκνον μου, δὲν θὰ σὲ βιάσῃ κανεὶς. Ἐφέρῃς κολὰ καλὰ—εἶσαι τῶ ὄντι εὐγενὴς; παιδίον ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ δὲν θέλεις; νὰ ὑπάγῃς νὰ ζητήσῃς τὴν ἀξίαν τοῦ φίλου σου Μιχαλάκη νὰ μᾶς δείξῃς τὴν φωλεάν; δόνασαι δὲ νὰ μοιρασθῇς μετ' αὐτοῦ τὴν λίραν μετὰ ταῦτα.

— Αὐτὸ ἡμπορῶ νὰ τὸ κάμω,—εἶπεν ὁ βοσκός; τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ,—θὰ σᾶς φέρω ὅπαν-τησιν τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ φρούριον. (ἀκολουθεῖ.)

ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΠΡΟΒΑΗΜΑ.

Ὁ διακεκριμένος Γάλλος ἀστρονόμος Κάμιλλος Φλαμαρίων ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ τελευταίῳ φύλλῳ τοῦ Illustration ἐκτεταμένον ἄρθρον, ἐξ οὗ ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς.

Ἄποια τις ἤθελεν εἶσθαι σήμερον ἢ ποσότης ἢ ἀποτελουμένη ὑπὸ τοῦ ἀνατοκισμοῦ πέντε λεπτῶν κατατεθέντων ἅμα τῇ γεννήσει τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; Ἄν ὅλοι οἱ οὐδηρόδρομοι τοῦ κόσμου ἦσαν κατακλημμένοι ὑπὸ ὀχημάτων, δὲν ἤθελον ἐξαρκέσει νὰ μεταφέρωσι τὸ ποσὸν τοῦτο οὔτε εἰς ἄργυρον, οὔτε εἰς χρυσόν, οὔτε ἀκόμη εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια. Ἐάν αἱ Ἄλλαι καὶ τὰ Πυρρηναῖα ἦσαν ἀνεξάντλητα μεταλλεῖα χρυσοῦ, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἤρκοιεν νὰ προμηθεύωσι τοιαύτην ποσότητα. Τέλος ἂν ὀλόκληρος ἡ γῆ ἦτον ὄγκος χρυσοῦ, οὐδέποτε ἤθελεν ἰσοδυναμῆσαι πρὸς τὸ μωθῶδες τοῦτο ποσόν.

Πέντε λεπτά, κατατεθέντα ἅμα τῇ γεννήσει τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸ 5 0/0 καὶ ἀνατοκίζόμενα εἰς διάστημα 1873 ἐτῶν θ' ἀπέτελουν σήμερον κεφάλαιον ἴσον μὲ 243,516,800,000,000,000,000,000,000,000,000,000,000,000 φράγκων, ἧτοι 243 ἑνδεκακισεκατομμύρια, 516 δεκακισεκατομμύρια, 800 ἄνεακισεκατομμύρια φράγκων.

Ἐπειδὴ δ' ἐν χιλιόγραμμον χρυσοῦ ἰσοδυναμῆσαι πρὸς 3,400 φράγκα ἢ ποσότης ἐκείνη ἤθελε ζυγίσει 72,622,588,000,000,000,000,000,000,000,000,000,000 ἧτοι 72 δεκακισεκατομμύρια, 622 ἑνεακισεκατομμύρια 388 ὀκτακισεκατομμύρια χιλιόγραμμα.

Ἐἶπομεν δὲ ὀλόκληρος ἡ γῆ ἂν ἦτον ἐκ χρυσοῦ δὲν θὰ ἤρκει εἰς πληρωμὴν τοῦ ποσοῦ τοῦτο. Τρόντι δ' ἡ ἡμετέρα σφαῖρα ἔχουσα 3,000 λευγῶν διαμέτρον ζυγίσει 5,875 ἑξακισεκατομμύρια χιλιόγραμμα. Ἐάν αὕτη ἦτον ἐκ χρυσοῦ, θὰ ἦτο τρεῖς καὶ ἡμίσειαν φορές βρύτερα καὶ ἐπομένως θὰ ἐξόριζεν 20,582 ἑξακισεκατομμύρια χιλιόγραμμα. Ἴνα λοιπὸν σχηματίσωμεν τὴν καταπληκτικὴν, περὶ ἧς πρόκειται, ποσότητα, πρέπει νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἐπὶ 3,186,100,000!

Τὰ 243 ἑνδεκακισεκατομμύρια φράγκων, ἅτινα θὰ ἐφέροντο σήμερον ἐπὶ τῆς καταθέσεως τῶν 5 λεπτῶν, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου θ' ἀπέτελουν βάρους 81 δεκακισεκατομμυρίων χιλιόγραμμων χρυσοῦ, — βάρους ἴσον πρὸς 12,190 ἑκατομμυρίων φορές τὸ βάρους σφαιρας χρυσοῦ ἐχούσης τὰς διαστάσεις τῆς γῆς!

Ἐάν λοιπὸν ὁ ἡμέτερος πλανήτης ἦτο κατασκευασμένος ἐκ χρυσοῦ, ἵνα ἀπολαύσωμεν ποσότητα ἰκανὴν πρὸς πληρωμὴν τοῦ περιφίμου τούτου κεφαλαίου, θὰ εἶχομεν ἀνάγκην κτριῶν δεκακισεκατομμυρίων τετρακοσίων ὀδοήκοντα ἐξ ὁμοίων σφαιρῶν!

Ἡ γῆ κατοικεῖται ὑπὸ 1.300 ἑκατομμυρίων ψυχῶν, ὅθεν πᾶς τις εἴτε ἀνὴρ, εἴτε γυνή, εἴτε παιδίον ἤθελε λάθει μετὰ τὸν γενόμενον διαμερισμὸν τὸ ερογγύλον ποσὸν τῶν 187,320,610,000 δεκακισεκατομμυρίων φράγκων!

Ἐάν τώρα ὑποθέσωμεν δτι πίπτει ἐξ οὐρανοῦ καθ' ἕκαστον λεπτὸν κομμάτιον χρυσοῦ ἔχον τὰς διαστάσεις τῆς γῆς ἤθελον πέσει 1440 καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ 526,070 κατ' ἔτος. Τούτου τεθέντος, ἵνα ἀποτελεσθῇ τὸ ὀλικὸν κεφάλαιον ἔπρεπεν ἡ πτώσις αὕτη νὰ ἐξακολουθήσῃ 6,626 ἔτη ἐπὶ 8 μῆνας!

Ὁ κατ' ἀρχὰς μάταιος οὗτος ὑπολογισμὸς, ἔχει καὶ τὸ μάθημά του — Ἐχει καὶ τὸ καλὸν του.

Εἶναι πολλοὶ, οἵτινες λέγουσιν, «Τί βγαίνει ἀπὸ μίαν πεντάρα τὴν ἡμέραν εἰς τὸν καιρὸν! Τί σημαίνουν δέκα λεπτά τὴν ἡμέραν εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ἀθάνατον διασκεύασιν;

Ναί, φίλοι μου ὁγαίνει πολὺ, διότι τὰ οὕτω πᾶς ἐξοδουόμενα ἀτήμικτα καὶ μηδαμινὰ ποσά, κατατεθῶσιν εἰς τινα τράπεζαν, θὰ ἀξήλωσι διὰ τοῦ ἀνατοκισμοῦ εἰς τόσον μέγα ποσόν, ὥστε νὰ ἐπαρκοῦν ἡ βλας τὰς ἀνάγκαις σας ὅταν γηράσχητε.

Οἰκονομεῖτε, λοιπὸν, τέκνα μου, τὰ χρήματά σας, ὡς καὶ τὸν καιρὸν σας, καὶ εἰς τὸ τέλος θὰ εὐρήητε, ὅτι ἐπράξατε πολὺ φρόνιμα.

«ΜΗ ΚΛΑΙΕ, ΜΗΤΕΡ»

Ἐνῶ συνοδοιποροῦμεν μετ' ἄλλων φίλων ἐντὸς λεωφορείου μετὰ τῶν ὁρέων, οἱ ἵπποι ἠφηνίασαν. Ὁ ἀμαξηλάτης τὰς ὠμολογεῖ καὶ τοὺς ἐχάιδευεν, ἀλλὰ ματαιῶς, ἡμεῖς δὲ πάντες εἴμεθα πολὺ πεφοβισμένοι. Τινὲς ἐκραύγαζον ἄλλοι ἐβόρηνον ἄλλοι προσεπάθον νὰ πηδήσωσιν ἔξω, καὶ ἄλλοι ἦσαν ὠχροὶ καὶ τρομασμένοι— πάντες, ἐκτὸς ἐνὸς κορασίου, ὅπερ ἐκάθητο ἡσύχως εἰς τὸ πλάγιον τῆς μητρός του, ἦσαν εἰς γενικὴν σύγχυσιν καὶ ταραχὴν.

«Μὴ κλαῖς, μήτηρ, μὴ κλαῖς,» ἔλεγε τοῦτο, θαυπεῶν τὴν παρουσίαν τῆς μητρός του. «Ἐάν ἀνατραπῶμεν θέλωμεν πέσει εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Θεοῦ.»

Τί δὲν ἠθέλωμεν δώσει ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἵνα ἔχωμεν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν γλυκεῖαν ἐμπιστοσύνην τοῦ ἀβλαγήτου τούτου παιδίου κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην!

ΤΙ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΤΟΝ ΕΙΣΩΛΟΛΑΤΡΗΝ ΕΥΤΥΧΗ.

Ἱεραπόστολός τις ἐν Ἰνδία συναντήσας ποτὲ ἐγχείριον Χριστιανὴν γυναῖκα, ἧτις ἀπέτελει μέρος τοῦ ποιμνίου του; τὴν ἠρώτησε; πῶς ἦτο; «Εὐτυχῆς!

εὐτοχῆς! ἀπεκρίθη. «Ἐχω τὸν Χριστὸν ἐδῶ,» θύ-
 τουσα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς Βαγγαλικῆς Βίβλου·
 καὶ τὸν Χριστὸν ἐδῶ,» σφίγγουσα αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρ-
 δίας της· καὶ τὸν Χριστὸν ἐκεῖ,» δεικνύουσα τὸν οὐ-
 ρανόν. Εὐτοχῆς τῶντι ἦτο αὐτῆ. Ἡ αὐτῆ Γραφή
 δύναται νὰ κάμῃ πάντα ἄνθρωπον εὐτοχῆ, ἀρκεῖ νὰ
 πιστεύσῃ εἰς αὐτὴν καὶ συμμηρρωθῆ μὲ τὰ παραγ-
 γέλματα της.

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ Η ΓΑΤΑ.

Μὲ τὴν γάταν εἰς τὸ σῆμα βλέπετε αὐτὸν τὸν σκύλον;
 Δὲν ἀπέχτησε ποτέ του προσφιλέστερόν του φίλον.
 Τὴν κρατεῖ εἰς τοὺς ὀδόντας τρυφερὰ μὴ τὴν πονέσῃ
 Καὶ εἰς κίνδυνον προσέχει παντελῶς μὴ τὴν ἐκθέσῃ.
 Ἐστὰ ταξείδια ποῦ πηγαίνει ἀπὸ ἓνα σ' ἄλλον τόπον,
 Ἐστὴν Ἀνατολήν, ἐστὴν Δύσιν, ἐστὸν Βορρᾶν καὶ εἰς τὸν
 ἘΝότον

Ἄμοῦ φέρει καὶ τὴν γάταν, κ' ὅπου εὑρεῖ χορταράκια
 Τὴν ἀφίνει καὶ ἀρχίζει μὲ αὐτὴν τὰ παιγνιδάκια.
 Κόκκαλα ἐκείνος τρώγει, κ' εἰς τὴν γάταν πόσον χαίρει
 Τὰ παχυνὰ καὶ τὰ ὠραία φαγητά του νὰ προσφέρῃ!
 Μὲ αὐτοὺς κ' ἐγὼ τοὺς φίλους ἔθελα νὰ ὁμοιάζω
 Τὰ παιδιὰ ὅπου γνωρίζω καὶ εἰς ὅλα νὰ ταιριάζω.
 Πάντοτε μαζῆ νὰ ἦναι, καὶ νὰ ζοῦν φιλιωμένα,
 Καὶ νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν πάντοτε ἀγαπημένα.
 Ἐστὰ μαθήματα κ' ἐν γένει εἰς τῆς ἀρετῆς τὸν δρόμον
 Νὰ βαδίζουσιν ἐντάμα καὶ εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν φόβον.
 Νὰ συντρέχωσι γενναίως καὶ μὲ πᾶσαν προθυμίαν
 Τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ἀδυνατοὺς καὶ μὴ ἔχοντας ὕγιαν.

Εἰς ἄλλην σελίδα εὕρισται ὁ ἀναγνώστης ὠραῖον
 καὶ ἐνθουσιώδη ὕμνον καλοῦμενον Ἱεραποστολικὸν,
 μετὰ τῆς ἐπίσης ὠραίας καὶ ἐνθουσιαστικῆς μουσικῆς τῆς.

Τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ ὡς περίστρογον καὶ ἐνταυτῶ ἐν-
 διαφέρουσαν δημοσιεύομεν ἐνταῦθα χάριν τῶν μικρῶν
 μας ἀναγνώστῶν.

Εἰς πάλιν τινὰ τῆς Οὐαδίας (Wækkham), ἐν Ἀγγλίᾳ
 πρὸ 50 περίπου ἐτῶν ἐπρόκειτο νὰ ἐκφωνηθῶσι καθ'
 ἑλίας τὰς ἐκκλησίας λόγοι ὑπὲρ τῆς πρώτης Ἱεραπο-
 στολικῆς Ἑταιρίας ἐν Ἀγγλίᾳ, τῆς καλοῦμένης (So-
 ciety for the Propagation of the Gospel in For-
 eign Parts.)

Εἰς μίαν τῶν ἐκκλησιῶν ἐκεῖνων, ὁ ἐπίτροπος, ὅστις
 εἶχε καὶ τὴν ἐπιστάσιαν τῆς μουσικῆς, μετέδῃ πρώτῃ
 ἄνδρα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἱεροκλήρου καὶ τῷ ἀνήγγει-
 λει, ὅτι εὕρισκετο πολὺ στενωχόρητος, διότι δὲν ἦ-
 δύνατο νὰ εἴρῃ ὕμνον κατὰλληλον διὰ τὴν περίστασιν.

Ἄ Ἱεροκλήρι εἶχε γαμβρὸν, ὅστις ἦτο παρὼν εἰς
 τὴν περίστασιν ἐκεῖνην, καὶ πρὸς τοῦτον στραφείς,
 «Σὺ, — τῷ εἶπεν, — εἶσαι ὀλίγον ποιητής. Σὲ παρακα-
 λῶ βοηθήσῃς τὸν καλὸν μας ἐπίτροπον συνθέσῃς ἓνα
 κατὰλληλον ὕμνον καὶ ἐγὼ τὸν πέμπω εἰς τὸν ἀρχι-
 μουσικὸν τῆς πόλεως καὶ τὸν τοῖξαι.»

Ἄ Ἱεροκλήρι παρεμίρισαν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δω-
 ματίου καὶ μετὰ μίαν ὥραν συνέθεσε τὸν ὕμνον ἔ-
 χουσιν ἐνώπιόν των οἱ μικροὶ ἀναγνώστῃ τῆς Ἐφ.
 τῶν Παθῶν ὕμνον, καὶ ὁ ὁποῖος ἐνεβουσίασεν ἔκτοτε
 χιλιάδας καὶ μυριάδας ψυχῶν καθ' ἅκασαν τὴν οἰκί-
 αμένην, καὶ θέλει ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνθουσιάζῃ τὰ τέκνα
 τοῦ Θεοῦ μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Εἶθε δὲ
 αἱ ὠραῖαι λέξεις καὶ ἡ ζωηρὰ μελωδία! νὰ ἐνοστα-
 λάζωσιν εἰς τὴν καρδίαν καὶ τινῶν ἐκ τῶν μικρῶν
 φίλων μας τοιαύτην πρὸς τοὺς ταιλαπύρους εἰδωλο-
 λάιτρας συμπαθειαν, ὥστε νὰ τοὺς κάμῃ, ὅταν ἡλι-
 κιωθῶσι, νὰ ὁπάγωσιν ὡς Ἱεραποστολικοὶ μετὰ τῶν

ΠΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Γί ἐστιν καλὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον νὰ φέρῃ ἐν τῇ νεό-
 τητί του;
- 2) Ποῖον μαθητὴν ἀπέστειρεν ἐκ νεκρῶν ὁ Πέτρος;
- 3) Ὑπὸ τίνος ἐξελέχθη ὁ δευτέρος βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ;

Ἀποστ. τοῦ ἐν τῷ παραθόντι φύλλῳ γρίφοσ. — Ἔβρος—
 —τορὸς.

Ἐνεκα καθυστέρησεως τῶν σταλειῶν ἀποκριτῶν, ἀναγκα-
 ζόμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ δνόματα τῶν βραβευθέντων
 εἰς τὸ φύλλον τοῦ Μαΐου.